

37 וע"ז באה הוראת המשנה בכבא הא' – האופן
38 שמבאר איך ש"אין אתה בא לידי עבירה" – כאשר
39 "הסתכל בשלשה דברים" סתם (בלי לפרט פרטים):

40 מכיון שמדברים אודות מי שנשמתו מאירה בגלוי
41 והוא מונח כולו בטוב וקדושה (ואין לו שום שייכות
42 לענינים אחרים) – אין צורך אפוא לפרט ולהסביר
43 במה מתבטאת ההסתכלות בשלשה דברים, כיון
44 שבעולמו לא קיימים דברים (צדדיים) אחרים (שהי'
45 יכול להסתכל בהם), אך ורק עבודת ה' שלו בקדושה,
46 במילא מובן מאליו שה"שלשה דברים" ה"ה בקדושה,
47 בעבודת ה' שלו⁶⁶.

48 וה"שלשה דברים" מובנים בפשטות: (א) כאשר
49 היהודי הוא – חלק אלוקה ממעל ממש, (ב) בעולם
50 שבו נשמתו נמצאת כעת ועושה שם את עבודתה,
51 אשר, שם תתכן אפשרות להגיע "לידי עבירה", לעבור
52 לרשות בקדושה שאינה מתאימה לדרגתו (קדושת
53 הנשמה), ו(ג) בהקב"ה – המקור דנשמתו, שאתו היא
54 קשורה (אשר הוא בורא את העולם ולשם שלח את
55 נשמתו, בכוונה שע"י עבודתו יוכל לעמוד בתוקף
56 בדרגת הקדושה שלו).

57 ועל-ידי "הסתכל – הסתכלות בעיון ובפנימיות –
58 בשלשה דברים" אלו, שנשמתו, גם כפי שהיא נמצאת
59 למטה בעולם (הבריאה), ה"ה חלק אלוקה ממעל
60 ממש, קשורה עם הקב"ה – ה"ז מוודא ש"אין אתה
61 בא לידי עבירה", לעבור לרשות דקדושה תחתונה יותר
62 או רשות דהיתר (תאוות היתר וכיו"ב) הנמוכה ושאינה
63 מתאימה לדרגתו, דרגת הקדושה של נשמתו, הקשורה
64 עם "קדוש אני", "יכול כמוני"⁶⁷.

65 וע"ד העבודה ד"קדש עצמן במוותו לך", שהגם
66 שזה מותר (ואינו אסור וקשור בידי החיצונים⁶⁸), הרי
67 זה אצלו "קדש עצמן" – קדושה שהיא נעלית מהדבר
68 המותר.

69 ח. הבבא הב' במשנה קאי על דרגא (עולם היצירה,
70 מחצה על מחצה) שכבר מורגש בה גם מציאות העולם
71 בפ"ע (שלא כבעולם הבריאה (רק אפשרי המציאות),

1 ובכל א' מהאופנים שבמשנה ישנה הוראה לסוג
2 אחר: האופן הא' – לצדיקים, האופן הב' – לבינונים,
3 והאופן הג' לרשעים.

4 לכל בני"י ישנו הציווי "קדושים תהיו" ו"ונקדשתי
5 בתוך בני ישראל" (מצות קידוש השם), אלא
6 שב(עיקר) אופן הקיום ישנם חילוקים בין הסוגים
7 שבבני"י (צדיקים בינונים ורשעים).

8 אצל הצדיק, שהנשמה מאירה בו בגלוי, ועיקר
9 עבודתו (מצ"ע) בטוב וקדושה, מצ"ע אין לו שום
10 שייכות עם רע (כי אין לו יצה"ר⁶¹), ועד"ז בהעבודה
11 של כל יהודי בעניני טוב וקדושה בכלל – גם אצלו
12 צ"ל הזהירות ש"אין אתה בא לידי עבירה", לא עבירה
13 כפשטה ח"ו (כיון שאין לו שום שייכות (בענין זה)
14 עם רע), אלא עבירה מלשון העברה מרשות לרשות⁶²
15 – שלא יעבור מרשות נעלית יותר בקדושה (קדושתם
16 של ישראל שהיא בדוגמת קדושת ה', "קדוש אני",
17 בהיותם חלק אלוקה ממעל ממש⁶³) לרשות דקדושה
18 תחתונה יותר או רשות של היתר (רשות) שאינה
19 מתאימה לדרגת קדושתו (הדרגא דעולם הבריאה
20 וכיו"ב).

21 ובוזה גופא – לא עבירה ממש, כי אם ל"ידי
22 עבירה", ע"ד תאוות היתר, היכולים להביא לידי עבירה
23 [ע"ד בית-יד, שעל ידה אוחזים חפץ, שבכמה דינים
24 (דיני טומאה) אי"ז חמור כ"כ כהחפץ עצמו], העברה
25 לרשות בקדושה שנמוכה מהקדושה ד"קדוש אני"⁶⁴.

26 והטעם ע"ז (שישנה בצדיק אפשרות לבוא "לידי
27 עבירה") הוא, דהגם שמצד טבע הנשמה לא שייך
28 לעשות עבירה (אפילו לא העברה מרשות לרשות
29 בקדושה עצמה), רצה הקב"ה שתהי' ליהודי המעלה
30 דבחירה חפשית (שהי' בדוגמת הקב"ה כביכול, "הן
31 האדם הי' כאחד ממנו"⁶⁵), ושיוכיח על-ידי עבודתו
32 הוא מי הוא (נשמתו) – ולכך שלחו את נשמתו לעולם
33 ורשות (בקדושה) שלמטה מדרגת קדושת נשמתו
34 מצ"ע, ששם קיימת אפשרות לבוא "לידי עבירה",
35 עכ"פ להעברה מרשות לרשות בקדושה עצמה, וע"י
36 עבודתו (בחירה) – "אין אתה בא לידי עבירה".

66 כסדר הרגיל בעבודה – "קשוט עצמן ואחר כך קשוט אחרים"
(ב"מ קז, ב. ויש"ג). – אלא שלפעמים צ"ל "חטוף ואכול וחטוף ושתי"
(עירובין נד, א), ו"מצוה שבאה לידך אל תחמיצנה" (מכילתא ופרש"י
בא יב, יז).

67 ואדרבה – ע"י ירידת הנשמה למטה ועבודתה בתומ"צ, נתעלה
הנשמה מבחי' טהורה היא לבחי' קדש (שגבוה מבחי' טהור),
והנשמות ששרשן מבחי' קדש מצ"ע, מתעלים לבחי' קדש הקדשים
(ע"י העבודה דקדש עצמן במוות לך) – אוה"ת קדושים ע' קי. וראה
שם ע' קה.

68 תניא פ"ז.

61 תניא פ"א. וראה שם פי"ג.

62 ראה סה"מ עז"ת ע' כא. תר"פ ע' קפ. תרפ"ח ע' מו. ובכ"מ.

63 תניא רפ"ב.

64 או י"ל (לפי הפירוש "עבירה" ממש) – שאינו שייך לעבירה
ממש, כ"א רק "לידי עבירה", שע"י העברתו מרשות לרשות (דקדושה)
למטה מדרגתו, ניתנה אפשרות (לידי) עבירה.

65 בראשית ג, כב. רמב"ם הל' תשובה רפ"ה. לקו"ת אמור לה,